07/12/2018

Οι Άγιοι τριακόσιοι Μάρτυρες εν Αφρική

/ Επικαιρότητα

Παραθέτουμε **τη χαρισματική γραφίδα του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου επί τη μνήμη των Τριακοσίων Μαρτύρων των εν Αφρική,** οι οποίοι εορτάζονται από την Εκκλησία μας **εις τις 7 Δεκεμβρίου** εκάστου έτους:

Ούτοι οι Άγιοι Μάρτυρες **ήτον κατά τους χρόνους του βασιλέως Ζήνωνος,** εν έτει υοδ΄ [474]. Άρχων δε και εξουσιαστής της Αφρικής ήτον ο Αρειανός Ονώριχος, ο γενόμενος διάδοχος του πατρός αυτού Γιζερίχου. Τούτον λοιπόν τον Ονώριχον έπεισαν οι δύω Αρειανοί Επίσκοποι ο Κύριλλος και Βιλινάρδης διά να κινήση διωγμόν μέγαν κατά των Ορθοδόξων Χριστιανών. Και δη εκίνησεν αυτόν. Αλλά τόσον φοβερόν και μεγάλον, ώστε οπού ο διωγμός αυτός υπερέβηκε και αυτούς τους διωγμούς, οπού εκινήθησαν κατά τους χρόνους του Διοκλητιανού και Μαξιμιανού.

Επρόσταξε γαρ ο θηριώδης **εκείνος τύραννος να διωχθούν όλοι οι Ιερείς των εν τη Αφρική δεκαπέντε πόλεων,** αφ' ου πρότερον επάρθησαν από τας Εκκλησίας των Ορθοδόξων όλα τα ιερά άμφια και κειμήλια. Έπειτα πέρνοντες οι Ορθόδοξοι μίαν μόνην Εκκλησίαν, εκεί εσυνάγοντο και ετέλουν την θείαν μυσταγωγίαν. Τούτο δε μαθόντες οι βάρβαροι Αρειανοί, επεριτριγύρισαν αυτήν και

φέροντες ξύλα και άλλην ύλην ξηράν, άναψαν αυτήν.

Και έτζι έκαυσαν την Εκκλησίαν ομού με όλους τους εν αυτή ευχομένους Χριστιανούς. Ο δε Ονώριχος επαινέσας το τόλμημα των βαρβάρων, έδωκε προσταγήν, ότι όσοι Χριστιανοί δεν αναβαπτίζονται εις το κακόδοξον βάπτισμα των Αρειανών, παρευθύς να θανατόνωνται. Όθεν όσοι μεν Ορθόδοξοι δεν εδύναντο να υποφέρουν τα φοβεριζόμενα βασανιστήρια, έφευγον και εκέρδαινον την ζωήν τους, αφίνοντες τας πατρίδας και τα οσπήτιά των. Όσοι δε ήτον στερεοί εις την Ορθόδοξον πίστιν, προθύμως έδιδαν τον εαυτόν τους εις το μαρτύριον. Διά τούτο τριακόσιοι Ορθόδοξοι εις την Καρχηδόνα, επειδή και εδιαβάλθησαν, ότι δεν θέλουν να συμφωνήσουν με τους Αρειανούς, έλαβον κεφαλικήν τιμωρίαν.

Εις δε τους Ιερείς περισσοτέρας τιμωρίας εποίουν οι δυσσεβείς. **Όθεν δύω μεν από αυτούς, επριόνισαν, εξήκοντα δε Ιερέων των πλέον λογιωτέρων, έκοψαν τας γλώσσας από αυτάς τας ρίζας.** Οίτινες διαμοιρασθέντες εις όλην την γην των Ρωμαίων, εκήρυττον χωρίς γλώσσαν, την μεγαλωτάτην θαυματουργίαν, οπού ενήργει ο Θεός εις αυτούς.

Ανοίγοντες **γαρ το στόμα και φαινόμενοι χωρίς γλώσσαν, απταίστως και καθαρώς επρόφεραν** τα λόγια. Ώστε οπού εξεπλήττοντο εκείνοι, οπού τους έβλεπον και τους ήκουον. Ένας δε από αυτούς, επειδή και έπεσεν εις σαρκικήν αμαρτίαν, έκαμε την θείαν χάριν να αναχωρήση από λόγου του. Και πλέον δεν εδύνετο να λαλήση ενάρθρως ως και το πρότερον. Καθώς την ιστορίαν ταύτην πολλοί αναφέρουσι συγγραφείς1. Και ταύτα μεν ετολμήθησαν εις την Αφρικήν υπό των Ουανδήλων (ή Ουανδάλων) εναντίον εις τους Ορθοδόξους, οπού ωμολόγουν ομοούσιον με τον Πατέρα τον Υιόν και Λόγον αυτού.

Εις δε την παλαιάν Ρώμην **κατά τον αυτόν καιρόν πολλά κακά εγίνοντο** εναντίον των Ορθοδόξων υπό των ιδίων Αρειανιστών. Η γαρ γυνή του ρηγός της Ρώμης Οδοάκρου, Σουνίλδη ονομαζομένη, επειδή και εφρόνει την αίρεσιν του Αρείου, διά τούτο ηνάγκαζε μίαν Ρωμαίαν γυναίκα Ορθόδοξον να βαπτισθή δεύτερον εις το κακόδοξον βάπτισμα του Αρείου. Επειδή όμως δεν εδυνήθη να την καταπείση, επρόσταξε να βαπτισθή και χωρίς να θέλη από τον Επίσκοπον των Μεδιολάνων, Αρειανόν και αυτόν όντα.

Η δε Ορθόδοξος γυνή ε**υγαίνουσα από την κολυμβήθραν, εζήτησε δύω παράδες από την δούλην της,** και αυτούς έδωκεν εις τον Επίσκοπον λέγουσα. Λάβε την πληρωμήν διά το κοινόν λουτρόν οπού με έλουσες, εξευτελίζουσα δηλαδή με τον λόγον τούτον το αρειανικόν βάπτισμα. Τούτο δε μαθούσα η Σουνίλδη, παρευθύς επρόσταξε και κατέκαυσαν την μακαρίαν. Όθεν ο άνδρας αυτής φοβηθείς την βάσανον του πυρός, επήγεν αυτοκάλεστος και εβαπτίσθη

δεύτερον εις το βάπτισμα του Αρείου. Ύστερον δε καθήμενος επάνω εις άλογον, και πηγαίνωντας εις ένα ευκτήριον οίκον, ευρισκόμενον έμπροσθεν της πόλεως, εκεί κατεκάη ο άθλιος από ένα αστραποπελέκυ, οπού έπεσεν από τον ουρανόν. Όθεν με την δοκιμήν έμαθεν, ότι η του Θεού οργή και καταδίκη, έγινεν εις αυτόν πλέον δυνατωτέρα από την φωτίαν την πρόσκαιρον, με την οποίαν η γυνή του εκάηκεν.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

1. Λέγει γαρ ο Βίκτωρ, ότι διά μείζονα πίστωσιν ευρίσκετο εις εξ αυτών εις το παλάτιον του βασιλέως Ζήνωνος υποδιάκονος, Ρεπαράτος ονόματι, όστις ελάλει καθαρώτατα χωρίς του τραυλίζειν την γλώσσαν αυτού, ή δυσκόλως και κακώς λαλείν. Όντως τα κρίματα του Θεού άβυσσος πολλή. Ου γαρ έδει την γλώσσαν εκείνην την θεολογούσαν τον του Θεού Λόγον Υιόν αληθινόν του Θεού και Πατρός, σχεθήναι και σβεσθήναι. Αλλ' υπέρ την μεγιστόφωνον σάλπιγγα κηρύττειν το ομοούσιον. Τούτο βεβαιοί και ο θείος Γρηγόριος ο Διάλογος, βιβλίω β΄, κεφ. λβ΄, των Διαλόγων. Όστις επιδημήσας εις το Βυζαντιον, ήκουσε γέροντος Επισκόπου λέγοντος, ότι οι τοιούτοι ήνοιγον τα στόματα, και πάντων ορώντων, μη έχοντες γλώσσας ελάλουν. Είς δε εξ εκείνων εις πορνείαν εξοκείλας, υστερήθη του χαρίσματος. Ο γαρ το σώμα μη φυλάξας καθαρόν, πώς εδύνατο έχειν την χάριν; Και ο μέγας Ιουστινιανός βεβαιοί, ότι είδομεν ευλαβητικούς άνδρας χωρίς γλώσσης λαλούντας. Αλλά και ο Γαζαίος Αινείας ο Πλατωνικός εις τον Διάλογον οπού έχει, τον επιγραφόμενον Θεόφραστος, ήκουσας, λέγει, θαρρώ, ότι διά το μη εθέλειν τινας Ιερείς αρνήσασθαι τα καλά αυτών δόγματα, φευ της ασεβείας! απετμήθησαν την πεφιλημένην αυτών γλώσσαν υπό του τυράννου του τον μυθικόν Τηρέα μιμησαμένου τον Θράκα. Και τούτο εγώ είχον ως δύσκολον, πώς δηλαδή δυνατόν εστι τον κιθαρωδόν χωρίς κιθάρας κιθαρίζειν, και χωρίς αυλού τον αυλητήν αγραυλίζειν. Πλην όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις, ως γέγραπται. Και ει μη είδον αυτός εγώ τούτους τοις όμμασί μου, ουκ αν ποτε επίστευσα τω θαύματι τούτω (παρά τη Δωδεκαβίβλω του Δοσιθέου, σελ. 447).

Από το βιβλίο Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005, εκ της διαδικτυακής πηγής Σπουδαστήριο Νέου Ελληνισμού http://www.snhell.gr